

4. gr.

52. gr. 12. og 13. tl. orðist svo:

- 52.12. Strax að lokinni pökkun gerilsneyddrar mjólkur og ósýrðra mjólkurvara í mjólkurstöð mega ekki finnast fleiri koligerlar en sem samsvarar MPN (Most probably number) 5 í ml og heildargerlafjöldi má ekki vera meiri en 30 000 í ml með ræktun við 30°C í 72 klst.
- 52.13. Útlit, bragð og lykt gerilsneyddrar mjólkur og ósýrðra mjólkurvara skal vera óaðfinnanlegt á síðasta sóludegi. Að jafnaði skal við það miðað að heildargerlafjöldi fari ekki yfir 100 000 í ml á síðasta sóludegi.

5. gr.

Reglugerð þessi er sett með stoð í lögum nr. 12 frá 17. mars 1969, um hollustu-hætti og heilbrigðiseftirlit, sbr. og lög nr. 24 frá 1. febrúar 1936, um eftirlit með matvælum og öðrum neyslu- og nauðsynjavörum og öðlast þegar gildi við birtingu.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 8. desember 1981.

Svavar Gestsson.

Páll Sigurðsson.

REGLUGERÐ

um breytingu á reglugerð nr. 81 8. mars 1973, um Vatnsveitu Raufarhafnar.

13. gr. reglugerðarinnar orðist svo:

Árlegur vatnsskattur skal reiknast af heildarmati hvernar fasteignar, þ. e. mat mannvirkja og lóðar, samkvæmt lögum um fasteignamat og fasteignaskráningu nr. 28 29. apríl 1973. Upphæð vatnsskatts skal vera 0,4% af fasteignamati húss og lóðar, eins og það er á hverjum tíma notað sem álagningastofn fasteignaskatts. Upphæð vatnsskatts skal þó aldrei vera lægri en kr. 50,00 fyrir hverja skattskylda fasteign. Þó skal aldrei reikna vatnsskatt af húsi það ár, sem bygging fer fram. Sé bygging eigi virt fasteignamatsvirðingu, skal greiða vatnsskatt samkvæmt lágmarksákvæðum þessarar greinar.

Vatnsskatt skal greiða af öllum húseignum á vatnsveitusvæðinu, sem vatn er veitt til eða vatnsað er frá. Fyrir tímabundin eða sérstök vatnsnot skal greiða sem hér segir, auk vatnsskatts:

- Vatnsnot í steypu til iðnaðar kr. 0,50 fyrir 100 kg af sementsnotkun.
- Fyrir þvottaplön, sem rekin eru til þvotta á bifreiðum, t. d. í sambandi við eldsneytissölu, skal greiða kr. 500,00 á ári fyrir vatnsnotkun.
- Fyrir vatnsnotkun í sláturhúsum skal greiða aukagjald kr. 0,20 fyrir hverja slátraða sauðkind.
- Fyrir vatnsnotkun við síldarsöltun skal greiða kr. 0,50 á hverja uppsaltaða tunnu síldar. Sama gjald er fyrir hverja tunnu af söltuðum hrognum.
Fyrir sjósaltaða síld, sem lögð er á land til pökkunar og þæklunar skal greiða kr. 0,25 fyrir hverja útskipaða tunnu.
- Fyrir vatnsnotkun við síldarbræðslu og aðra mjöl- og lýsisframleiðslu skal greiða kr. 2,50 fyrir hvert innvegið tonn af hráefni.
- Fyrir vatnsnot við fiskverkun skal greiða kr. 2,50 á hverja smálest af innvegnum fiski, þar sem ekki er vatnsmælir.

- g. Greiðsla fyrir vatn til skipa og báta í Raufarhöfn skal vera kr. 1,50 fyrir hvern rúmmetra. Lágmarksgjald til fiskiskipa kr. 25,00 og annarra skipa kr. 40,00, þó skulu fiskiskip sem gerð eru út frá Raufarhöfn ekki greiða fyrir vatn.
- h. Greiðsla fyrir ótalin vatnsnot skal fara eftir ákvörðun vatnsveitunnar.

Reglugerðarbreyting þessi sem samín er og samþykkt af hreppsnefnd Raufarhafnarhrepps staðfestist hér með samkvæmt vatnalögum nr. 15 20. júní 1923 til þess að öðlast gildi þegar í stað. Jafnframt er úr gildi felld reglugerð nr. 110 21. febrúar 1978.

Félagsmálaráðuneytið, 30. nóvember 1981.

F. h. r.

Hallgrímur Dalberg.

Hólmfríður Snæbjörnsdóttir.

REGLUGERÐ

um lágmark eigin áhættu váttryggðs hjá Viðlagatryggingu Íslands.

1. gr.

Eigin áhætta váttryggðs skv. 7. gr. laga nr. 52 27. maí 1975 skal vera 5% af hverju tjóni, þó eigi lægri fjárhæð en kr. 5 000,00.

2. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er með stoð í lögum nr. 52/1975 um Viðlagatryggingu Íslands, tekur gildi hinn 1. janúar 1982.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 10. desember 1981.

Svavar Gestsson.

Páll Sigurðsson.

REGLUGERÐ

um rétt sjómanna til ellilífeyris.

1. gr.

Hver sem stundað hefur sjómennsku í 25 ár eða lengur, skal eiga rétt til töku ellilífeyris frá og með 60 ára aldri, enda sé að öðru leyti fullnægt skilyrðum 11. gr. laga nr. 67/1971 um almannatryggingar.

Starfsár sjómanna skal í þessu sambandi miðast við að sjómaður hafi verið lögskráður á íslenskt skip eigi færri en 180 daga á ári að meðaltali í 25 ár.

Nú kemur í ljós að lögskráning hefur eigi farið fram lögum samkvæmt eða gögn er hana varða eru glötuð og er þá heimilt, eftir atvikum, að meta sjóferðabækur eða önnur skrifleg sönnunargögn um starfstíma sjómanns.

Nú er skriflegri sönnun um starfstíma sjómanns ekki til að dreifa og er þá heimilt að meta til slíkrar sönnunar vitnisburð tveggja valinkunnra manna eða fleiri um starfstíma sjómanns. Slíkur vitnisburður verður að bera með sér hvar, hvenær og hve lengi sjómennska sú var stunduð sem sönnunin nær til.